

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 16/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, byl dne 15. 5. 2018 kontrolován hlídkou odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Market s. r. o. Z kopie docházky vyplynulo, že žalobce byl ve společnosti Penny Market s. r. o. zaměstnán od 1. 5. 2018. Jelikož žalobce nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k výkonu práce na území České republiky (předložil pouze polské vízum typu D), byl zajištěn.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 7. 2018, č. j. KRPP-74027-18/ČJ-2018-030022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 7. 2018, č. j.

KRPP-74027-19/ČJ-2018-030022, pak byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč spojené s řízením o správním vyhoštění.

[3] Žalobce napadl uvedená prvostupňová rozhodnutí odvoláními, která žalovaná rozhodnutími ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26630-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26630-3/ČJ-2018-930310-V244, zamítla a prvostupňová rozhodnutí potvrdila.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými. Podle krajského soudu byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Správní orgány zjistily skutkový stav věci, který byl potřebný pro vydání rozhodnutí, přičemž v souladu se zákonem vyhodnotily jednání žalobce jako protiprávní, splňující podmínky pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nedisponoval oprávněním pracovat na území České republiky. Na danou věc nelze aplikovat ani § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“). Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na uvedený zdroj v podrobnostech odkazuje.

III.

[5] Proti označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem správních orgánů a soudu, že vykonával na území ČR práci neoprávněně. Správní orgán nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Stěžovatel byl na území ČR vyslán svým polským zaměstnavatelem. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření i Evropská komise. Nacházel se tedy na území ČR zcela v souladu s právními předpisy. Stěžovatel dále namítl, že správní orgány neměly vycházet pouze z jeho výpovědi, a navrhl, aby soud provedl důkazy navrhované v dřívějším řízení. Za důkaz označil „*spisový materiál správního orgánu vč. přiloženého prohlášení o nátlaku*“, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 16/2019 - 36. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na shromážděný spisový materiál.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Stěžovatel brojil proti závěru správních orgánů a návazně krajského soudu, že vykonával na území ČR práci neoprávněně. Namítal, že byl oprávněn v České republice pracovat na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[10] Dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že: *Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[11] Dle čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES , o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb se *vyslaným pracovníkem* rozumí pracovník, který po omezenou dobu vykonává práci na území jiného členského státu, než ve kterém obvykle pracuje. Prioritně má tedy existovat reálný pracovněprávní vztah, nikoli pouze formálně dočasný.

[12] Jak uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.

[13] Výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, č. 3713/2018 Sb. NSS, dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“

[14] Obdobně viz i navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 - 17, ve kterých byly posuzovány i obdobné skutkové okolnosti. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že účastnice řízení přicestovala do Polska, kde jí byla nabídnuta práce v České republice. Dne 10. 5. 2017 s ní společnost

OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., uzavřela pracovní smlouvu. Pro polského zaměstnavatele však nikdy nepracovala. Ihned po podepsání pracovní smlouvy byla vyslána do České republiky, kde pracovala pro českou společnost jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Nejvyšší správní soud přezkoumal předložené smlouvy a zjistil, že „i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společnostmi OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o.) společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“

[15] Na uvedenou judikaturu navázaly další rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 - 14, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2 Azs 243/2018 - 17. V naposledy uvedeném rozsudku zdejší soud shledal, že „i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi polským zaměstnavatelem a stěžovatelem, smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o. a následně smlouva o dílo mezi společností VIDININVEST, s. r. o. a TEKOO spol. s. r. o.) polský zaměstnavatel fakticky jednal jako agentura práce, která stěžovateli pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatel svou hlavní činnost neprovozoval ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele nebo že by k němu došlo ve srovnatelné situaci (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31).“

[16] Výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu lze s ohledem na skutkovou a právní podobnost vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v době kontroly nedisponoval pracovním vízem vydaným orgány České republiky; stěžovatel byl držitelem víza typu D, které mu vydala Polská republika. Do ČR přicestoval stěžovatel dne 1. 4. 2018 a dle vlastní výpovědi začal vykonávat pracovní činnost ve společnosti Penny Market přibližně ode dne 4. 4. 2018 (dle evidence docházky započal výkon práce až od 1. 5. 2018). Smlouvu s polskou společností ASSU SP. Z O. O. datovanou dne 4. 4. 2018 podepsal dle svého prohlášení až o několik dní později, tj. až zpětně poté, co přicestoval do ČR a začal s výkonem práce. Ještě před opuštěním Ukrajiny bylo stěžovateli sděleno, že bude vykonávat práci na území ČR, přes Polsko tedy pouze tranzitoval.

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že společnost ASSU SP. Z O. O. fakticky působila jako agentura práce vysílající pracovníky na práci do ČR. Předložené smlouvy pouze zastíraly faktický stav. Stěžovatel svou hlavní činnost neprovozoval ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského

pokračování

zaměstnavatele, nebo že by k němu došlo ve srovnatelné situaci (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Krajský soud i správní orgány správně vyhodnotily, že na posuzovanou situaci nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva EU, či ze stěžovatelem akcentovaného vyjádření Evropské komise. K tomu viz i shora označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, který se jím zabýval a uzavřel, že „*předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní*“, s čímž se ztotožňuje i nyní rozhodující senát.

[18] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány neměly vycházet pouze z jeho výpovědi, a navrhl, aby soud provedl důkazy navrhané v dřívějším řízení. Za důkaz označil „*spisový materiál správního orgánu vč. přiloženého prohlášení o nátlaku*“, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 16/2019 - 36. Nejvyšší správní soud považuje námitky, že správní orgány měly provést důkazy navrhané stěžovatelem, a neměly vycházet z výpovědi stěžovatele, jako nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyly obsahem žaloby. Z opatrnosti dodává, že správní orgány při vydání předmětných rozhodnutí nevycházely pouze z výpovědi stěžovatele (obstaraly si i další podklady). Jestliže pak stěžovatel v kasační stížnosti jako důkaz navrhoval „*spisový materiál správního orgánu vč. přiloženého prohlášení o nátlaku*“, zdejší soud konstatuje, že součástí předložených spisů žádné explicitní prohlášení o nátlaku není, přičemž stěžovatel takové prohlášení nepředložil ani v řízení o kasační stížnosti (zde ani nespecifikoval, kdy mělo být vydáno, v jaké souvislosti, co by mělo být jeho obsahem atp.). Ostatně není zřejmé, jak by takové prohlášení mohlo ovlivnit výše uvedené konstantní právní závěry zdejšího soudu k § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Další navrhaný důkaz (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2019, č. j. 17 A 16/2019 - 36) je pak součástí soudního spisu a jeho zákonností se soud zabýval výše.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádnou další vadu či nezákonnost, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu ve správním spisu a právní úpravě, a soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

[20] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu